

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 48/2021
07.07.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић, Драгане Бољевић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Ђорђевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 5794/17 од 12.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 07.07.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 5794/17 од 12.10.2017. године, става другог изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду Гж 5794/17 од 12.10.2017. године у ставу другом изреке, тако што се одбија жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 29164/2016 од 27.03.2017. године у ставу другом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема овог решења.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 29164/2016 од 27.03.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 2.558,07 динара са законском затезном каматом почев од дана утужења 27.10.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 23.400,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 5794/17 од 12.10.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 29164/16 од 27.03.2017. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - УС, 74/2013 - УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и досудио му износ од 2.558,07 динара са законском затезном каматом почев од 27.10.2016. године до исплате. С обзиром да је тужилац успео у спору, применом члана 153. и 154. ЗПП, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 23.300,00 динара (у изреци првостепене пресуде погрешно је наведен износ од 23.400,00 динара) са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате, који се односе се на трошкове које је тужилац имао за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то: на име састава тужбе и једног образложеног поднеска по 6.000,00 динара, за заступање на једном одржаном рочишту износ од 7.500,00 динара и на име таксе на тужбу и одлуку по 1.900,00 динара, све према важећој АТ и ТТ.

Другостепени суд је преиначио одлуку о трошковима поступка и одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, образлажући одлуку малом вредношћу спора.

Врховни касациони суд сматра да основано ревизијом тужилац указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, правилно је првостепени суд одлучио када је обавезао тужену да тужиоцу накнади трошкове поступка који су били нужни и неопходни. Висина тужбеног захтева ниједном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, у ситуацији када је странка успела у спору. Из наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка и на основу члана 416. став 1. у вези члана 420. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији и зато има право на накнаду трошкова тог поступка у износу од 12.000,00 динара за састав ревизије, сходно опредељеном захтеву. Због тога је на основу члана 165. став 2. у вези са чланом 153. став 1. и чланом 154. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић